

У првом тексту, [који је објављен на НСПМ 9. јуна 2011](#), демонстрирао сам како је папи Јовану Павлу Другом подметнута изјава: „Требало би да бомбардујете Србе”, коју би он наводно рекао председнику Клинтону током

јавног

појављивања у Денверу [1993], а налази се у књизи: др

Зоран Петровић – Пироћанац,

Избрисати српски вирус

, и отуда је преузета од многих сајтова и постала код Срба матрица за разумевање односа који би папа имао према кризи у Екс Југославији, а особито према Србима. Имати искривљену слику, формирану на основу фалсификата, је више него штетно. Дисторзија у доживљају себе и других је погубна. Верујем да је тако јасна мотивација захваљујући којој је и настао мој први текст. Друго што ме је нагнало да се латим тастатуре је моје васпитање на Марку Миљановом и оној „заосталој“ етици:

Јунаштво је чувати себе од другог а чојство је чувати другог од себе

, или како каже новонаречени епископ Јован Ђулибрк, када је и сам демистификовао лаж о

Милосрдном анђелу

[\[1\]](#)

: „Значи да се ни о противнику ни о непријатељу не смије говорити што није тачно, нити га блатити лажју ма какав злотвор био и колико год нам зла нанио.“

У свом одговору, др Петровић [\[2\]](#) не спори да сам *темељно одрадио* текст, чему је повод било то што он једноставно

није забележио извор

, а то је у науци

тежак методолошки прекршај

.

Меа

сипра

је само у томе, инсистира аутор. Он тврди да је изрека постојала, да је аутентична, а њен потоњи нестанак са нета приписује

ватиканским и вашингтонским спин-докторима

, који су је највероватније побрисали одмах по сусрету папа–Клинтон. Зато папа, презентирани у Петровићевој збирци са две изјаве, остаје у друштву аутентичних србомрзаца.

[\[3\]](#)

Овај пак текст треба опет

темељно

да покаже како њему никако тамо није место.

Јован Павле Други о рату и миру

Теоријски програм папе Војтале у односу на проблем рата и мира налази се у поруци коју је он упутио Генералној скупштини ОУН, 7. јуна 1982. [4] Сличне садржине, али много разрађенији и са више страна обухваћени ти проблеми, су и 27 говора поводом Светског дана мира. [5] Ово су главни

извори

који нам дају опште смернице у разумевању и појединачних папиних изјава, поготово ако верујемо да је његова рефлексивна кохерентна.

Изнећу само неколико опсервација у вези са садржином првог документа. Папа поздравља напоре и увид ОУН да свет има потребу за миром и разоружањем (1–3). Он критикује „филозофију мира“, оличену у старој римској изреци „ако желиш мир, спремај се за рат“ (*Si vis pacem, para bellum*), и упозорава да су потребни храброст и нада да би се искоренила ова наопака филозофија (3). У првом „борбеном“ реду за мир су били и други понтефикси (4-6), а једино средство за освајање мира је дијалог. Овде папа понавља чувену Августинуову изреку: „Убијте рат преговарачким речима, а не убијајте људе мачевима“ (8). Такође подсећа и на смернице дате Павлом VI, да се мир не гради само политиком и равнотежом снага и интереса, него Духом, чији плодови су позитивне идеје, култура и баштина која је предодређена на општељудско коришћење (11). Стога ваља знати да се до правог мира не може стићи без етичког препорода, јер криза морала је обележила све облике друштвеног живота: политику, економију, културу (12). На крају (13) папа набраја идеје-водиље ка остварењу мира: „Мир није ни утопија, ни недоступни идеал, ни неоствариви сан; Рат није неизбежно зло; Мир је могућ; Зато што је могућ, он је и дужност. Тешка дужност. Врхунска одговорност... човек може и мора да учини да превагне снага разума над разлозима силе“.

Очигледно је да оваква пацифичка концепција тешко оставља простор за неко накнадно допуштање или подстрек на рат, па макар он био и „праведан“.

1. Папа и рецепција његових речи

Пише: Зоран Ђуровић
субота, 11 фебруар 2012 10:35

Вратимо се на тренутак методологији. Ко претендује да се бави анализом са научним прерогативима, *мора* да разликује изворе од коментара или информација из друге руке. Изгледа да Петровић то не чини. Он ни у једном од 6 примера које је навео (само је пр. бр. 3 поткрепљен аутентичним цитатима, али опет из друге руке) не цитира изворе него секундарну литературу. Без консултовања извора се не стиже нигде. Нико не сумња да Петровић познаје научну методологију, али мистериозно остаје зашто је и не користи, поготово када се срећемо са компликованим и на изглед (можда и реално) контрадикторним Војтилиним изјавама.

Има публициста који су у мировној политици папе Јована Павла II видели одређени дисконтинуитет. [6] Наиме, истиче се његова мировна улога у вези са ратом у Заливу, али се подозрева његов став око рата у Југославији. Чини се амбивалентним. Читања његових речи постају дивергентна. Нико не сумња да је папа до балканске кризе био сасвим доследан са горепомнутим пацифистичким програмом и да је искључивао сваки облик војне интервенције. Но, почевши од текста који преноси *Опсерваторе Романо*

(
L'Osservatore Romano
) од 17. 1.1993 (pp. 6–7), многи понављају како је папа рекао да „треба разоружати агресора“, а то би, опет, били Срби из БиХ. Реч је о папином обраћању *Дипломатском телу акредитованом при Светој*

с
толици
, од 16. 1. 1993. На ватиканском сајту налазимо само шпанску и француску редакцију [7]

овог говора, док италијанска преноси само увод, а енглеске нема. Папа помиње ратове у Либерiji, Руанди, Судану и Сомалији, док Того и Заир пролазе период политичке нестабилности (2); потом прелази на немире и насиље у Алжиру, Светој Земљи, Либану, Кипру и Ираку (3); затим помиње ужасе рата у БиХ (4), односно братоубилачки рат (

combates
fratricidas
de
Bosnia
-
Herzegovina
)

[8]
, бесрамно кршење људских права и права ратовања (евоцирајући искасапљена лица, можда желећи да искористи свежу и свима познату слику руандског дечака); помиње забринуте

католичке и православне владике, као и муслиманске верске вође

, који траже да се стави тачка на опште страдање или, у најмању руку, поштовање хуманитарног права.

Пошто је говорио о материјалном и духовном сиромаштву, унификацији Европе, проблемима у Мозамбику, Анголи, Камбоџи, Латинској Америци, Хаитију, Куби, задржао се у параграфу 13 на међународном праву, где се помињу концепти који нас интересују, а постали су у међувремену технички термини. Папа говори о угроженом „хуманитарном праву“, које је у међународном праву довело до стварања новог концепта „хуманитарне интервенције“ (*injerencia humanitaria/ingérence humanitaire*). Када су исцрпљене све могућности које се нуде дипломатским преговорима и међународним конвенцијама државе више немају „право на равнодушност“ (

derecho

a

la

indiferencia

/

droit

à

l

,

indiff

é

rence

), тј. да мирно посматрају злочине који се чине, заклањајући се иза међународног права држава на сувереност, него је, пре, „како се чини“ (

parece

/

semble

) њихова дужност да се „разоружа агресор“ (

desarmar

a

ese

agresor

).

Пре него да пређем на питање папине доследности, желим да на основу *овог* текста, размотрим колико се он може читати као позив на бомбардовање Срба. Рат у БиХ је, како видесмо, поменут у контексту тада актуелних ратова у свету. Тек на крају текста се говори о

уманитарн

ој

интервенциј

и

у општем смислу, тако да се она не односи

ни на један конкретан случај

x

Пише: Зоран Ђуровић
субота, 11 фебруар 2012 10:35

. Папа говори о
братоубилачком
рату у БиХ, и о
католичк

им,

православн

им

и муслиманск

им

верск

им

вођ

ама

, који позивају на престанак насиља. Разоружање би подразумевало разоружање агресора из све три скупине. Нигде се, у

овом

тексту, прстом не упира на Србе као носиоце зла. Напомињем да и непуна два месеца касније (1. март 1993), папа пише Бутросу Галију, говори о ужасима рата у БиХ, срушеним црквама и џамијама, позива га да учини све како би се дошло до мира, и не помиње никакву

хуманитарн

у

интервенциј

у

.

[\[9\]](#)

Прелазим на проблем доследности папине политике. Ако се концепт *хуманитарне интервенције*

схвати по НАТО кључу, испада да је папа позвао ОУН да бомбардује добар део света.

Папа би био недоследан и у случају Ирака – а

сви

тврде да је тамо био против војне интервенције – јер је и Ирак поменут у оквиру светских жаришта, и следствено изједначавању

хуманитарне интервенције

са војном агресијом, требало би и он да буде бомбардован. Зашто би онда БиХ и

Сомалија представљали промену курса у папиној политици? Разумнијим решењем ми се чини да није било никакве недоследности у папиној политици, него да једноставно појам *хуманитарне интервенције*

у ватиканској опцији није еквивалентан појму

хуманитарне интервенције

у НАТО интерпретацији. Отуда сва тензија и полемике које је изазвало, по мени, не баш срећно терминолошко уобличење идеја о интервенцији код ватиканских експерата.

Таква формулација је оставила отворена врата за „тврдо“ и „меко“ тумачење. „Тврдо“

Пише: Зоран Ђуровић
субота, 11 фебруар 2012 10:35

подразумева војну интервенцију ширих размера, „меко“

и

употребу оружја у случају нужде, али првенствено коришћење осталих облика приволе на преговарање. У пракси, САД и НАТО скоро увек су ишли ван чак и „тврдог“ разумевања војне интервенције (строго одређени војни циљеви, временски ограничено дејство). Могуће је да је сам папа био свестан опасности које понуђене дефиниције носе у себи па је стога реченицу, у којој се позива на „разоружање агресора“ започео кондиционалом:

чини

се, изгледа

(

parece

/

semble

). Алтернативан израз,

превентивна интервенција

(или превентивни рат), био је сасвим неприхватљив за Ватикан.

[\[10\]](#)

Да мој приступ није само неко екстравагандно жонглирање речима, видећемо на основу неколико текстова и практичних примера. Што се тиче текстова, навешћу и саме Петровићеве примере, који за разлику од мог приступа нема никаквих сумњи, и „не збуњује народ“ изношењем аргумената *pro et contra*. У пр. 1 Петровић наводи William-а L. Portier-а,

[\[11\]](#) који је у, како видим,

добром тексту поредио папине ставове у конкретним ситуацијама са учењем Катихизиса

(*Catechism of the Catholic Church*

, 1994) у вези са заповешћу:

Не убиј

. Овај аутор би говорио о

duty to disarm the aggressor

, и приписивао папи идеју о

humanitarian intervention

, схваћеној по НАТО матрици. Међутим, Портије је опрезнији од цитата којим би Петровић хтео да илуструје његово гледиште, јер вели у продужетку: „

Иако о

стављајући

о

дшкринута

врата

за

озбиљн

у

могућност

Пише: Зоран Ђуровић
субота, 11 фебруар 2012 10:35

хуманитарне интервенције

, изгледа

да је

папа

исто

време

но гајио

дубок

је

ван

ђ

елс

к

и

скептицизам у вези са коришћењем војне силе као средств

а

за

обезбеђењ

е

правде. Овај свети скептицизам је

евидентан

у оба

случаја

његов

е опозиције:

противљењ

е

Заливско

м

рат

у

и екстремн

о

о

пирање

да се

подстакне

међународн

а

војн

а

интервенциј

а

у Босни

“.

[\[12\]](#)

Шта је Папа Јован Павле II стварно рекао у вези са ратом и Србима

Пише: Зоран Ђуровић
субота, 11 фебруар 2012 10:35

Како, питам се, Петровић призива у подршку тезе да је папа позивао на бомбардовање Срба, аутора који тврди да је папа био резервисан у погледу војне интервенције у БиХ?! Ово је био леп пример ванконтекстуалног читања, односно:

читам докле ми одговара

.

Ни други пример који налазимо код Зорана Петровића (пр. 5), није срећнији. [\[13\]](#) Петровићев омиљени аутор, Ален Коуел (Alan Cowell) управо и наводи да по папи *хуманитарна интервенција* није првенствено она војна, него подразумева и друге облике разоружања агресора. Петровић не чита даље текст где имамо званични коментар Информативне службе Ватикана, дат од портпарола Јоакина Навара Валса (Joaquin Navarro-Valls), најужег Војтилиног сарадника: „Било би погрешно рећи да је Ватикан благословио одлуку НАТО“

(
It
would
be
a
mistake
to
say
the
Vatican
is
blessing
the
decisions
of
NATO
).

[\[14\]](#)

Петровићев пр. 4 је близак претходном, само што коментатор додаје да Ватикан осуђује агресију и одобрава одбрану; да се став Ватикана разликује од НАТО позиције; и да Ватикан *није означио агресора* у овом братоубилачком рату. [\[15\]](#) Ако је ово говор мржње...

Пр. 6 [\[16\]](#) је схватање папине политике према Бернштајну и Политију, а у самом тексту нема никаквих поткрепа како они долазе до својих уверења да је папа *подржа о муслимане у Б*

Пише: Зоран Ђуровић
субота, 11 фебруар 2012 10:35

и
Х против хришћана Срба
, и препоручио хуманитарну (
милојрдну
) акцију оружаном силом.

[\[17\]](#)

Пр. 6 је директно у супротности са пр. 4, јер 6 тврди да су Срби агресори, а 4 да нема агресора, односно да су сви агресори. Дакле, на шта да одговорим: да Ватикан није означио агресора, или да је Ватикан означио агресора? Држим да ни на једно не треба да одговарам, јер су оба мишљења плод слободне новинарске интерпретације, него бих могао одговорити само на експлицитан и утемељен став колеге Петровића.

Пр. 3 смо могли бити поштеђени, јер свако ко прочита папин говор [\[18\]](#), неће видети ниједну реч која се односи на Србе, а препознати се у уопштеном помињању геноцида, производи лаку језу.

Леп је пр. 2 јер њиме долазимо на практични терен и на очигледно размомилажење у разумевању појма *хуманитарне интервенције* у папе и код НАТО. Петровић преноси [\[19\]](#) како амерички амбасадор Флин није желео да каже да ли се папа исказао у вези са могућим НАТО авио-напада у БИХ, иако је то била главна тема њиховог сусрета. Логика ствари говори да ако би
хуманитарна интервенција

=

бомбардовање

, за коју се Клинтонова администрација залагала, нашла подршку у Ватикану, амбасадор не би ни часа часио да каже како је и католички свет на страни војне интервенције.

Сетимо се како су се поздрављали сваки од позитивних одговора. Папин појам *хуманитарне интервенције*

из јануара 1993. не поклапа се са НАТО-вим из августа 1993. Флин је био фрустриран папином позицијом, тако да није могао поделити у руку председнику Клинтону ниједну јаку карту, него се овај морао позвати само на лични сусрет са Војтилом и своју интерпретацију папине жеље да се крај века не дочека са ратом у Босни.

[\[20\]](#)

Ватиканска формула није била срећна. Штавише, сам Ватикан по њеној „примени“ је протествовао и доводио у забуну јавно мњење. Зашто Ватикан, који је призивао хуманитарну интервенцију, протестује против НАТО удара на Косову, увођења ембарга Србији, чуде се неки новинари. [\[21\]](#) Како папа, *промотер језика мржње према Србима*, може у Савету Европе да, 29. марта 1999, у вези са косовском кризом, каже да међународна интервенција не подразумева оружану акцију: „У одговору на насиље,

Пише: Зоран Ђуровић
субота, 11 фебруар 2012 10:35

насиље које би потом уследило никада није један будући пут за излазак из кризе.“

[\[22\]](#)

Ове папине речи неко ће разумети као стављање на исти ниво и осуду НАТО бомбардовања и српске агресије.

[\[23\]](#)

2. Греси и опроштај

Папа Војтила је као државник апеловао код светских институција за долазак до мира у ратом захваћеној Југославији. Знамо да га је у том смислу више пута и сам патријарх српски Павле молио, било лично, било преко делегата, и захваљивао на постигнутим резултатима. Знамо и да се НАТО није много обазирао на папине речи.

Као духовни пак вођа, папа, поред непрестаних молитава за мир, упозоравао је да рат у Југославији није верски него братоубилачки. Зато нема праведне стране, а и кривица је (небитно на процентуалне вредности) на свим странама. Осмог септембра 1994. папа вели: „Искушења етничких предрасуда чине равнодушним према правима другог и његовом страдању. Испушења неконтролисаног национализма доводе до угњетавања ближњег и жеље за осветом. То су све испушења у којима се изражава цивилизација смрти“. [\[24\]](#) У истој омилији се моли (6): „Опраштамо и молимо за опроштај за нашу браћу на Балкану! Без овог приступа је тешко изградити мир. Спирала *кривице и казне*

никада се неће затворити, ако се у неком тренутку не дође до праштања. Опроштај не значи заборав. Ако је меморија закон историје, праштање је сила Божија“. И 1997. папа, у митрополији Дабро-Босанској, понавља начело узајамног праштања.

[\[25\]](#)

Вероватно најзначајнији гест тражења опроштаја за злочине почињене од стране католика је онај из Бања Луке, приликом беатификације Блаженог Ивана Мерза, 22. 06. 2003, где папа (2) текстуално вели: „Из овог града, обележеног током историје великим страдањем и многим крвљу, преклињем Свемогућег Господа да би имао милости за грехе почињене против човека, његовог достојанства и његове слободе и од стране синова католичке Цркве, и да улије у све жељу за узајамним праштањем.“ [\[26\]](#) Ово је била форма за тражење опроста за

све

злочине које су починили припадници католичке Цркве на просторима бивше Југославије.

Није био папа тај који је подстицао чланове Цркве на чињење злочина, него се зло развило из непросвећеног национализма и духовне опустошености, као што ни патријарх Павле није одговоран за злочине које су починили припадници СПЦ. Свима је познато да је Павле имао блиске односе са фамилијом Милошевић, али и односе са вођама босанских и хрватских Срба. Позивао их је да заштите српско живље, али одатле закључити и да је подстрекивао на злочине, корак је велик.

3. Папа и говор мржње

Др Пироћанац и даље оставља папу Војтилу у друштву србомрзаца. Друга „Папина“ изјава коју он преноси је следећа: „Време је да се силом потврди да је доста рата. Рат који објављује рат рату је праведан и неопходан“ (папа Јован Павле Други, у време бомбардовања босанских Срба 30. 8. – 14. 9. 1995). Наравно, ни за ову „папину“ изјаву нема извора. Свакоме, ко је пажљиво прочитао *аутентичне* изјаве које сам ја привео у овом тексту, јасно је да оваква изјава апсолутно излази из папине концепције и реторике.

Ја сам прозвао Петровића не због методолошких превида (непрецизно навођење или ненавођење извора) него због много озбиљније ствари: *фалсификовања историје*. Не велим да је он лично Илија Чворовић који је направио ове апокрифе, али је он прва карика у ланцу од које се полази у раскринкавању ове уроте. Лично бих волео, и ово кажем без икаквог лицемерства, да нам Петровић демонстрира извор из кога је пренео ове Чворовићеве изјаве, а ако то не може да уради, онда остају 2 опције: или је Петровић = Чворовић, или је на руке добио од неког Чворовића то што треба објавити. Трећа опција, да их је сањао, мало је вероватна.

Иако Петровић не жели да се „ишчупа“, како вели, идеја да „где има дима има и ватре“ (Папа је рекао: *разоружајте агресоре*, преводи се са: *бацајте бомбе по Србима*) не пије воду. Озбиљан научни приступ тако нешто

не познаје

. Лаковеран народ, да. Ту је и проблем. Чворовићи желе да образују овај народ и да им кажу ко су добри, а ко су лоши момци. Шта ако се ови шарлатани варају? Мића Поповић је направио своју верзију Бројгелове

Слепац слепца води

, којом илуструје Чворовиће из његовог времена. Почео сам био „субверзивним и антисрпским“ текстом владике Јована Ђулибрка, и полако бих привео крају опет

Шта је Папа Јован Павле II стварно рекао у вези са ратом и Србима

Пише: Зоран Ђуровић
субота, 11 фебруар 2012 10:35

његовим речима: „Изумитељу

Милосрдног анђела

треба признати умјешност и познавање српске психологије, а ми самима себи сопствену лаковјерност, површност или неупућеност... и једноставно

Милосрдног анђела

престати помињати. Са њим или без њега, зло из 1999. неће нестати а на Косову и Метохији нас све чека довољно дјела и посла.“ Ја верујем да је погубно дати поверење овим „душебризницима“. Резултате њихове политике живимо. Не верујем им када кажу да су Војтила или Павле изазвали или подстрекивали на рат.

Још горе је „вађење“ када колега и имењак Петровић вели да ће тек после 30 година изаћи на видело дана папине изјаве, што би онда потврдило његове наводе. Ја бих могао рећи: „Сачекајмо до Судњег дана, па ћемо онда видети како је папа волео Србе.“ Ван памети су и једна и друга. Уз то, Петровић наводи папине изјаве као *јавне*, а само тајне или поверљиве бивају подвргнуте запечаћивању. Мислим да би се и дете насмејало на овакво вађење.

Радује ме што колега Петровић вели да је *на страшном месту научио постојати*, јер је и овај мој текст заиста непријатно место за боравак. Надам се одговору који ће бити господствен као и први, али без свих ових проклизавања на које сам, како верујем, *темељно*

указао. Једно мало

извини

упућено папи Војтили не би било на одмет. Папа се извињавао и за горе ствари, а за које није имао ни најмање одговорности. Избацити га из клуба србомрзаца и настојати да се почињена штета кроз текстове поправи, мислим да је права ствар. Ако ми пак неко принесе доказе да је Јован Павле Други радио о глави Србима, обавезујем се да ћу за НСПМ и друга гласила писати

гратис

до краја живота о тој папиној злочиначкој активности.

[1] <http://www.vidovdan.org/arhiva/print1106.html> . Аутор је показао како је операција против Југославије која је почела марта 1999 била названа

Allied

Force

, тј.

Савезничка сила

а не

Милосрдни анђео

[2] Зоран Петровић Пироћанац, *Одговор на текст др Зорана Ђуровића, или шта папа (ни)је рекао*, НСПМ, 15. јун 2011 (<http://www.nspm.rs/pol-emike/odgovor-na-tekst-dr-zorana-djurovica.html>).

[3] Петровић ипак вели: „Ако негде, срећним случајем, не пронађем мој тадашњи извор, којим сам увредио католике планете, обећавам да ћу у наредном издању ту изјаву изоставити, а у предговору новог издања ове непрестано увећаване колекције ужасних изјава, нарочито ћу поменути моју грешку и извињење и тим поводом.“

[4] http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/speeches/1996/documents/

[5] http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/messages/peace/index_it.htm

[6] Тако нпр. познати ватиканиста, Francesco Margotta Broglio, сматра позицију Ватикана као „una svolta nella dottrina sulla guerra contro la guerra e contro la distruzione per fame di intere popolazioni“. Он критикује папу за недоследност, јер је у случају рата у Заливу био апсолутни *pacifista*, а *interventista*, у случају ех-Југославије и Сомалије (Cf. <http://www.zenit.org/article-13793?l=italian>

). Cf. et Renzo Paternoster,

P

apa

W

ojtyla e la sua

‘

guerra

‘

evangelica contro le guerre

(

<http://www.storiain.net/arret/num102/artic5.asp>

).

Шта је Папа Јован Павле II стварно рекао у вези са ратом и Србима

Пише: Зоран Ђуровић
субота, 11 фебруар 2012 10:35

[7] http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/speeches/1993/january/documents/ и http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/speeches/1993/january/documents/

[8] „Pienso, evidentemente, en los *combates fratricidas de Bosnia-Herzegovina*. Europa entera se siente humillada“.

[9] Cf. http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/letters/1993/documents/ .

[10] Cf. http://www.30giorni.it/articoli_id_304_l1.htm .

[11] <http://www.ewtn.com/library/ISSUES/FROMWAR.TXT> .

[12] „While leaving the door open a crack for the serious possibility of *humanitarian intervention* , the pope seems possessed at the same time of a profound evangelical skepticism about using military force as a means of securing justice. This holy skepticism is evident in both his opposition to the Gulf War and his extreme reluctance to urge international military intervention in Bosnia“.

[13] „Calling for what he described as 'humanitarian intervention' in former Yugoslav republics, the Pope said he favored 'not primarily a military intervention but all forms of action aimed at disarming the aggressor'.“ (<http://www.nytimes.com/1994/01/13/world/pope-seeks-a-disarming-of-aggressor-in-bosnia.html>).

[14] На једном другом месту Наваро појашњава: „se una persona è aggredita e corre un grave pericolo per colpa di un' altra persona, si può e si deve agire per disarmare l' aggressore. È una formula che va al di sopra di tutte le polemiche un po' meschine, a volte politiche, e che si pone in una dimensione etica“ (<http://ricerca.repubblica.it/repubblica/archivio/repubblica/1992/08/30/papa-wojtyla-disarmate-aggressore.html>).

Пише: Зоран Ђуровић
субота, 11 фебруар 2012 10:35

[15] Папа још јасније вели: „Не може се допустити да у Босни невине особе, католици, православци или муслимани, бивају убијене или су жртве бруталности и страдања“ (<http://ricerca.repubblica.it/repubblica/archivio/repubblica/1992/08/30/papa-wojtyla-disarmate-aggressore.html>)

[16] У мом правописно мало коригованом цитату (*implicitly* уместо *implicity*; *committed* уместо *commited* и сл.) који Петровић доноси: „The mystical pope continues to have a genuine ability to think in the language of politics. His campaign in support of Muslim Bosnia (and implicitly against the Christian Serbs), like his earlier opposition to the Gulf War, he sees clearly as an investment in the future... John Paul II has committed the Holy See to an innovative concept of international law known as *humanitarian interfere* . If I see my neighbor persecuted, I have to defend him. It’s an act of charity. The international community has the same right and duty toward any nation that has been attacked - and as a last resort (to defend the innocent nation) by the force of arms” (Carl Bernstein and Marco Politi, *His Holiness: John Paul II and the Hidden History of Our Time* , Doubleday 1996).

[17] Допуштам да свако мисли шта хоће, али захтевам и доказе за то. Политијев је израз „мистик“ Папа. Тако га овај ватиканиста приближава кругу блажених, што нашим опозиционистима не иде на руку. Без Бернштајна би био незамислив Вотергејт. Ценим обојицу аутора, Бернштајна и Политија, познајем њихове добре и лоше стране. Но, у конкретном случају тражим доказе. Не импресије и лако прескакање чињеница и оног традиционалног. Примера ради, мада у томе не видим ништа лоше, Полити мирно подржава тезу да хомосексуалци буду свештеници и да се легализују хомосексуални бракови. Ја одобравам да он тако нешто може мислити, али не прихватам да је таква идеја утемељена у Писму или предању. Слободан мислилац може се залагати да се рукополажу хомосексуалци за свештенике, али то не може подржавати неко ко се декларише као православац или католик, исто као што неко може призивати да се бомбардују Срби, али не може рећи да у томе следи речи папе Војтале.

[18] http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/speeches/1993/august/documents/ .

[19] „Raymond L. Flynn, the new Ambassador to the Vatican, told reporters that the situation in

Bosnia and Herzegovina 'was probably the most significant issue discussed' in the private meeting. Mr. Flynn would not say whether the Pope had expressed concern about the possible use of NATO air power in Bosnia“ .

[20] Cf. Raymond L. Flynn, *Letter from the Vatican: Common Objectives for Peace*, SAIS Review, 16/2, Summer-Fall 1996, pp. 143-153.

На стр. 143 Флин преноси Клинтонове речи: „A few weeks ago, I was privileged to spend some time with His Holiness Pope John Paul II when he came to America. At the end of our meeting, the Pope looked at me and said, *I have lived through most of this century. I remember that it began with a war in Sarajevo. Mr. President, you must not let it end with a war in Sarajevo*“ .

[21] Cf. Sandro Magister, *Wojtyla, ondivago di Dio* (<http://chiesa.espresso.repubblica.it/articoli/7144>).

[22] „Desidero menzionare qui il conflitto che ha luogo alle nostre porte, nel Kosovo, e che ferisce l'insieme dell'Europa. Chiedo insistentemente che si faccia tutto il possibile affinché s'instauri la pace nella regione e le popolazioni civili possano vivere in fraternità nella loro terra. In risposta alla violenza, un'ulteriore violenza non è mai una via futura per uscire da una crisi. È dunque opportuno far tacere le armi e gli atti di vendetta per avviare negoziati che obblighino le parti, con il desiderio di giungere al più presto a un accordo che rispetti i diversi popoli e le differenti culture, chiamati a edificare una società comune rispettosa delle libertà fondamentali“ (http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/speeches/1999/march/documents/).

[23] Cf. Accattoli Luigi, *Kosovo, il Papa chiama Scalfaro*, in *Corriere della Sera*, 30. marzo 1999 (http://archivistorico.corriere.it/1999/marzo/30/Kosovo_Papa).

[24] http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/homilies/1994/documents/ .

[25] http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/speeches/1997/april/documents/ .

Шта је Папа Јован Павле II стварно рекао у вези са ратом и Србима

Пише: Зоран Ђуровић
субота, 11 фебруар 2012 10:35

[26] http://www.vatican.va/holy_father/john_paul_ii/homilies/2003/documents/ .